

மலபைப்பு வழி

நாடினனே; நடந்தனே; என்றன்
நகரஓ வியத்ததை தாண்டித்
தடீனனே; சிற்றுர்தந்த
காட்சியசை சிதைத்தனே; சனென்றனே;
பாடினனே; பறந்தனே; தயேந்த
பாதயை இழந்தனே. அங்கே
மாடீவீ டொன்று மில்லை
மரங்களோ பசேவில்ல!

வழியடயாளம்

மனே மலேமும் நடந்தனே; அங்கே
'மறேறிசை வானம்' என்னை
"நான் தம்பி என்னை நோக்கி
நட தம்பி" எனச் சொல் விற்று!
வான் வரமேற்குத் திக்கை
மறதை திட்டபுகைநீ லத்ததைத்
தனே கண்டாற போலகே கண்டனே,
திகழ் காடும் நோக்கிச் சனென்றனே.

காட்டின் அழகம்

வன்மகை கொள் பருக்கைக் கல்லின்
வழியெல்லாம் பள்ளம், மடே!
முன்னாக இறங்கி ஏறி
முதலகைகள் கிடப்பதைப்போல்
சின்னதும் பரிதும்புமான
வெடிப்புகள் தாண்டிச் சனென்றனே;
"கன்மாடம்" எனும் புறங்கள்
கற்களைப் பொறுக்கக் கண்டனே.

மயிலின் வரவறேபு

மகிழ்ந்துநான் ஏகும் போதில்
காடும் மயிலை ஏவி
அகவலால் வரவறே பொன்றை
அனுப்பிற்று கொன்றகைக் காய்க்கும்
நிகரான வாலை ஆட்டிக்
காரலி நின்று நின்று
நகர்ந்தது. கட்டச் சனென்றனே
நற்பாதை காட்டும் என்றே.

தமிழா நீ வாழ்க

முகத்திலே கொடுவாளம் மீ சை
வடேன், என எதிரில் வந்தான்.
அகப்பட்ட பறவை காட்ட,
அவற்றின்பரே கட்டேனே! வடேன்
வகைபட்ட பரத்து வாசன்
என்பதை வலியன் என்றான்;
சுகோ தரத்தசை சமெப்போத் தனென்றான்!
தமிழா நீ வாழ்க என்றனே.

வடேன் வழி கறினான்

"போம் அங்கே! பாரும் அந்தப்
புன எலு மிச்சை" என்றான்.
"ஆம்" என்றனே. "அததை தான் ஐயா
கூருந் தனென்றும் அறவையார்" என்றான்
"ஆம்" என்றனே திரிந்த வனப்போல்!
"அப்பக்கம் நோக்கிச் சனென்றால்
மாமரம் இருக்கும் அந்த
வழிச்சலெவீர்" என்றான் சனென்றனே.

காட்டின் உச்சிக்கிளையில் கூரங்கு ஊசல்

செருந்தி, யாச்சா, இலந்தை,
தகேகீ ந்து கொன்றையெல்லாம்
பெருங்காட்டின் கரணை! அந்தப்
பெருங்கரணைமலேனே ண்ட
ஓர் முங்கில்; இரு கூரங்கு
கண்டனே பொன்னுச்சல் ஆடல்!
கூருந் தடையாளம் கண்டனே
கோணல மா மரமும் கண்டனே!

பாம்பின் வாயில் தாயைப் பறிகொடுத்த
மான்கன்றை நரியடித்தது

ஆனலை ஒன்றிளம ரத்ததை
முறித்திடும்; ஆந்தகைக் கட்டைபை
பினை ஒன்றணுகும்; அங்கே
புலி ஒன்று தோன்றும்; பாம்பின்
பானவைய திறக்கக் கண்டு
யாவும்பே பறக்கும்; கன்றோ
மானகை காணாது நிற்கும்!
அதை ஒரு நரிபயோ மாய்க்கும்.

மயிலுக்கு கரடி வாழ்த்து

இழந்தபெட்டயைினகைக் கண்டே
எழுந்ததோடும் சவேல் வாலின்
கொழுந்துபட்டெழுந்த கட்டக
கொசுக்களமைமுகில்தான் என்று
தழைந்ததன் படம்விரிக்கும்
தனிமயிலால், அடதை "தனை"
வழிந்திடும்; கரடி வந்து
மயிலுக்கு வாழ்த்துக் கிறும்.

பயன்பல விளகைக்கும் காடும்

ஆடிய கிளகைகள் தோறும்
கொடிதொங்கி, அசையும்! புட்கள்
பாடிய படியிருக்கும்!
படவிலங் கொன்றையொன்று
தடைய படியிருக்கும்!
காற்றோடும் சரகும் சரேந்து
நீ பிசை காட்டா நிறகும்;
பயன்தந்து நிறகும் காடே!

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp037.htm>